

რების ხანა და საყოველთაო აზრი გამოსატყვისად ჩვენი საზოგადოების განვითარება რუსეთის შემოსვლიდან დაიწყო. არამედ შორიდან მოაქტი არ იქნებოდა, არამედ შორიდან მოაქტი იმ დღიდან როცა მეცამეტე საუკუნეში ჩვენი მადლი მიდარდა კულტურა საზინად დაიძინებოდა და ოსმალეთის საზარსტო განუწყვეტელის თავდასხმის გამო ვერ იქნა, ვერ აღსდგა და ვერ გაიმართა წესილი. საქართველოს რუსეთთან შეერთებამ ხელი შეუწყო, ფართო გზა მისცა იმას, რაც ჩვენი ცხოვრებაში კარგა ხანია დაწყებული იყო. ამ შედეგად მე-19 ს. დასაწყისის ქართველი საზოგადოების სურათი. „ლოკოტივობა, ნეტავი ჩვენსა“ გასმის ქართველი საზოგადოების უმადლო წრეში. „დღევანე, ქვიფი“ აი სად ეძებენ ხსნას ჩვენი საუკეთესო მამული მშენებლები, რომლებიც დროგამოშვებით გულმტკიცდნენ გარბობდნენ; ცრემლი გადმოსდებოდა ლეჩქაბინის სამშობლოს შემხედარეთ. თან, ყელში მომდგარ ცრემლების უსაბავი, იარაღით იტურებდნენ და მიდიან... რუსეთის ჯარში, ჩინ-ორდენებით იმეფებდნენ მხარ-მკერდს, ამაგრებენ ძლიერ-მოსილი რუსის ბრძანებლობას კავკასიაში და ამით სრულიად აქარწყლებდნენ თავის ყმაყვლეულ შეტევებს— შეუქმნულების მოწყობის ცდას. ასეთია საქართველოს ზედაპირი, მისი მშრომელი ნაწილი, გლეხ-კაცობა კი მოწონის მძიმე ულლის ქვეშ იტანჯება. ასეთ დროს დაიბნა ნ. ბარათაშვილი, რომლის ზღვა ფული და სულს უსაზღვრო მიწა ფეხებზე დაეკისრა და მყოფი მამულად დაღუპებოდა ცხოვრებაში. ბარათაშვილისთანა მადლი აღმართის სულს ან სიკვდილი დაამწყვდევს, ან ოცნება. ბარათაშვილი ჰქმნის სატრფო ქალის იდენალოებს სახეს და განსაკუთრებული სიფაქიზით, სინაზით აღსავსე გრძობას უძღვდნენ მის. მისი ქალი ზეცეცია არსებობა. იგი ისტორიულად ადამიანს სოლომონ მსაჯულის შესანიშნავი მეფედლის სიღვიძის აზრადილს და მასში ნეტარფილდის სამშობლოს დაკარგულ თავისუფლებას, თანამედროვე ქალები კი სხვაგვარად უნდა იქნებოდნენ. მისი ქალი ზეცეცია არსებობა. იგი ისტორიულად ადამიანს სოლომონ მსაჯულის შესანიშნავი მეფედლის სიღვიძის აზრადილს და მასში ნეტარფილდის სამშობლოს დაკარგულ თავისუფლებას, თანამედროვე ქალები კი სხვაგვარად უნდა იქნებოდნენ.

განვლო 15 წელს ბარათაშვილის გარდაცვალების შემდეგ და ქართულ მწერლობაში გაისმა ძლიერი იმედიანი ხმა ახალგაზდა პოეტის ი. ჯავახიშვილის, რომელიც თავის დანიშნულებას ერის ტანჯვის ცრემლის მოწყვეტად იხედებდა. „ბაბუა, არი“, — ეს სიტყვები უტრიალეს მკაცრად, როცა რუსეთიდან ბრუნდებოდა. ფიქრობს, თუ როგორ მიიღებს სამშობლო, როგორ შეუმსუბუქებს ტანჯულს ერს მძიმე უღელს? ნაღობი, განსაკუთრებით მშრომელი, იპყრობს მის ყურადღებას; აქ ეძებს განმახლებელ ძალებს, მშრომელ ხალხს აფუძნებს მომავლის იმედებს. ი. ჯავახიშვილის თხზულებათა ერთა ნაწილი შეუფერავს გლეხ-კაცობა ცხოვრების შესწავლისა, მეორე ნაწილი კი გვიხატავს ეროვნულ იდეალებს. ბოლო ილიას მიერ დახატულ გლეხებში ხალხს ოქროსაგვით ბრწყინავს ოთარაანთ ჭკვიერი, ყოველის მხრით შესანიშნავი ადამიანი, სწორედ რომ „ჩრდის დედაკაცი“, „ფეხ-მაგარი ხე“. ოთარაანთ ჭკვიერი ბოლიანი და სრულიყო, როგორც ბრინჯაოსაგვან ჩამოსხმული ქანდაკება. მის ბუნებას არ სხევიდა რყევა და ორკოფობა, ნახევარი გრძობა. იგი ხალხის ნამშვიდი შვილია და თავის დიდებულ სახით გვიჩვენებს, თუ რამდენი ენერჯია, შემოქმედება და მადლია დამარბული ჩვენი ხალხის გულის სიღრმეში. ი. ჯავახიშვილის დაკვირვებულ თვალში ჩვენი დაკვირვებული ცხოვრების სიღრმეში იპოვა ქალი, რომელიც გამოსახველია ხალხის გულის საუფრთხოდ და სიძლიერის. ოთარაანთ ჭკვიერი ხელოვნური ტიპი არაა, არამედ ნაიდევი ცხოვრება. ქართლად, უფერულად სდგას ძლიერი ოთარაანთ ჭკვიერის ჩრდილი ქვეშ თავადი არჩილის — კესი, უძირო, უნიდავო მკენარე, ეს მტრადი არაობაა. ბარათაშვილის თანამედროვე ქალების ახლომედი ნათესავია.

დელი ქალების ზნეობრივ და გონებრივ დაცემას და პოეტურის სინაზით იწვევს მათ აღსადგენად ძველს ქართველ ქალებს: ნინოს, ქეთევანს და თამარს. მრავალ სალირიკო ლექსში ავტორს დღევანდელი ქალის გადაგვარებას, ხოლო როცა დღიურ სიტყვებით ეხატება, სინაზიში, ოცნებაში ეძებს ნუგეშს და გვიხატავს წარსულიდან შესანიშნავს თავიანთი უფროსი გმირულს დედებსა და ცოლებს...

მესამეც წლებიდან, როცა ბატონყმობა გადავარდა, ძირიანად შეიცვალა ჩვენი ცხოვრება; ასპარეზზე გამოვიდა ხალხი, განდნენ ახალი ძალები. ცვლილება, რასაკვირველია, მწერლობასაც დაეტყო. ახალი მწერლობის ერთი საუკეთესო წარმომადგენელი იყო ე. ნინოშვილი, უბრალო გლეხის შვილი. მან დაგვიხატა ახალი ქართველი ქალის ტიპი. ესაა სპ. მირიშვილის ცოლი დესპინა, რომელიც ნამდვილი მეგობრობას უწევს ქმარს, და ამავე დროს გატაცებულია ხალხის სიყვარულით და შზადა თავი შესწირის მის კეთილდღეობას. დესპინა პირველი მერცხალია, ეხლანდელმა ცხოვრებამ უნდა წარმოშვას სწორედ ასეთი ქალები.

ე. ნინოშვილის დესპინეს ძალაუნებურად უნდა დაეფიქრებინათ. არაგვისპირეთის დახატული ქართველი ქალი (ჩემი სამშობლო— ჩემი გულია) მერე, რომელიც მხოლოდ პირუტყვების გრძობებითაა შეპყრობილი და რომლის ცხოვრების არავითარი სულ იერობა არ აშუქებს. პირუტყვობა სიყვარულში, ტლანტი გულგრილობა სამშობლოსადმი, ცბიერობა და სიყვარული— აი დამახასიათებელი თვისებები მეროსი. ავტორი არსებითად შეწყვიტა, როცა ფიქრობს, რომ მართა საზოგადო სახეა ქართველ ქალების. ავტორი სცდება ისე, როგორც სცდებოდა ის ინტელიგენტები, რომელნიც ფიქრობენ, რომ ერის ზედპირის გადაგვარება, ვითომცუნიშნავდეს მთელი ერის გადაგვარებას. შემიძლია ეს აზრი იმ მხრითაც, რომ ქალის გადაგვარება არაა გამოცდკეგებული მოვლენა, არამედ იგი მქიდილობა და კავშირებული საერთო ცხოვრებასთან...

რამდენად ერი ცხოვრება, რამდენად ახალი ცხოვრება ფეხს იკიდებს და ვრცელდება ერში, რამდენად ერი ადგება იდოლოებისა და განახლების ხანას, იმდენად იმდენად ახალი ქართველი ქალიც, რომელიც თანდათან შეგნებული მონაწილე ხდება საერთო ცხოვრებისა.

დასასრულ ლექტორი შეგება ქართულ პუბლიცისტიკის აზრს ქართველი ქალის შესახებ, გააჩნია რამდენიმე პასუხი „საზოგადოებრივი“ დაბეჭდულ ანექდოტს და გამოსთქვა თავისი საზოგადო დასკვნა: ჯერჯერობით შეიძლება იფიქროთ ასეთი ქალი, რომელიც მასწავლებლობს, აღმზრდობს და საზოგადო ადამიანის მალად დანიშნულებას შესაფერის სიმტკიცით და სიყვარულით ასრულებდეს; მაგრამ შორს აღარ არის დრო, როცა ჩვენ უმოკლესად ინტელიგენტიაში ინტელიგენტ-ქალთა რაზმში ცხოველყოფილ ნაკლებად შეიქმნება და განახლებისაკენ წაიყვანს. ჩვენ მოხალე თაობაში (ქალბავშვები) ნელნელა გროვდება ობილი სულიერი და გონებრივი ძალა, ძალა, რომელიც უკარ შეუმჩნეველია. ხუთი-ათი წელიწადი უკლებს კიდევ და ვისაც ასხია ყურნი სმენდა და თვალნი ხედავდა, გაიგონებს ქართველი ქალის, ახალი ქალის ენერჯიით აღსავსე ხმას იხილავს მის ნათესავს. ოთარაანთ ჭკვიერი ასე ადვილად არ აღიგვება ცხოვრების პირიდან. მისი უმწიკლო, მოთიანი ბუნება დაბალ ხალხის მისამართობას ქალბავშვთა გაფანტულობა, იმ ქალებში, რომელნიც გზას მომავლისაკენ შრომითა და ნათელს ქვეყანობით გაიკვლევდნენ.

მართალია, შორსაა ჯერ ის ეპი, როცა ქალი სრული, თავისუფალი ადამიანის სახელის მატარებელი უნდა შეიქნეს. მაგრამ ამ შორეულ მომავლისაკენ სხივოსანი, თუმცა მკლიანი, გზა უკვე გაკვლეულია. გზა, რომლითაც ხელი-ხელ ჩაქიდებულნი მოდიან ქალებიც და კაცებიც; გზა, რომელსაც მონობიდან თავისუფლებისაკენ მოჰყავს კაცობრიობა...

ასეთი სიტყვებით დამთავრა ქ-მა შარაშიძემ თავისი სინტერესო ლექცია, რომელსაც ტფილისის საზოგადოება დაიბნა მოიგონებს ხალხისათა, სინარულით და მადლობით.

მეორე საჯარო პრეზენტაცია

კვირას, 2 მარტს ტფილისის ქართულ გიმნაზიაში მოხდა გიმნაზიასთან არსებულ მშობელთა წრის დღევანდელი კრება. წრის საბჭომ უწოდებდა კრებას სარევიზიო კომისიის დადასტურებული ანგარიში კასის შემოსავალ-გასავლის (სარევიზიო კომისიის ოქმი წაკითხულ იქნა რუსულად, კომისიის ერთ-ერთმა წევრმა განაცხადა— გრეგორი ვიშნევი ოქმი ქართულად გადაეთარგმნა), აგრეთვე მოხსენება თვისი მოქმედების შესახებ.

როგორც მოხსენებიდან ჩანს, მიმდინარე სამოსწავლო წლის განმავლობაში, კონკრეტულ მდგომარეობაში იმხედვით, წრის საბჭომ მოუწყვა სარევიზიო კლასები ჩამორჩენილ მოსწავლეთათვის, საკლასო ბიბლიოთეკა (ჯერ-ჯერობით პირველი ორ კლასში), საწყობი სახელმძღვანელო და ხელსაწყობა, რომლებიც ემთხვევა მოსწავლეს ღირებულების მეოთხედ ფასში.

ახლო მომავალში საბჭომ განზრახული აქვს წრის თანხის გასაძლიერებად გამართოს ლექციები და სემინარია, მოაწყოს გიმნაზიის მოსწავლეთათვის ექსკურსიები და გონივრული გასართობები, აგრეთვე ხელმისაწვდენელ ფასებში სუფთა და საღი საუბეჭელო.

განსაკუთრებით ყურადღება მიუქცევია საბჭოს ბინის საკითხისთვის, რომელსაც დიდი მნიშვნელობა აქვს შეგარდთა ჯანმრთელობისათვის.

საბჭომ დაამზადა საანექდოტო ფურცლები და უკვე შეუდგა მუშაობას, რათა გავცნოს მოსწავლეს ნივთიერ მდგომარეობას.

მომავალ სექტემბრისთვის საბჭოს აზრად აქვს მოაწყოს გიმნაზიასთან ახლო-მხლო პატარ-პატარა ბინები და პანსიონატი.

დასასრულ, დღევანდელი კრებამ მადლობა გადაუხაოა წრის საბჭოს, რომელიც არა ზოგავს შრომას, რომელი შეუწყოს სწავლა-აღზრდის საქმეს.

მეორე საჯარო პრეზენტაცია

შაბათს, 2 მარტს დეპუტატთა საკრებულოს დარბაზში გაიმართა მეორე საჯარო კრება ტფილისის ქართველ ქალთა საზოგადოებისა რომელზედაც **ვახტანგ დამბაშიძემ** წააკითხა მეორე ლექცია ბავშვთა აღზრდის შესახებ. წინა ლექციაში როგორც უკვე აღნიშნული იყო ბ-მა ლექტორმა დაგვისახელა ის პირობები, რომელიც უფრო ხელს უწყობს ბავშვის დასწრებლებს.

ელბა ე. აღნიშნა სწავლებანი, რომლითაც ავად ხდებიან და იბოცებოდა ბავშვები, გაიმეორა ის პირობები, რაც გამოიწვევს ავადმყოფობას:

- 1, სიღარიბე (რაც უფრო ნაკლებია წლიური შემოსავალი, მით უფრო მეტია ბავშვთა სიკვდილი) 2, ჰავა (ზაფხულში უფრო მეტი იხილება ბავშვი, ვიდრე სხვა დროს, რადგანაც სიციხე მეტად ხელს უწყობს ნაწულავების ავადმყოფობას).
- 3, ვინ აწვობს ბავშვს; დედა, ძიძა თუ ხელმძღვანელი ასაზრდოვებენ.

მეორე ლექცია წააკითხა ქ-მა დომინიკა ჩიხლაძემ შემდეგ თემებზე: რა დავწილი მიუძღვის მონასტრებს საქართველოს საზოგადოებრივ ცხოვრების განვითარებაში.

მე-IV საუკუნის ახლად მონათლულმა ქართველმა ხალხმა არა იცოდა, რა ქრისტიან სარწმუნოებისა რადგანაც მქადაგებლები არა ჰყვნენ. ამიტომ მორწმუნე მეფენი საბერძნეთიდან იმარებდნენ ხოლმე მეციკერებს, რომ საქართველოში ქრისტიან სარწმუნოება მტკიცე საფუძვლზე დაეყენებინათ. რადგანაც ბერძნებმა ქართული არ იცოდნენ, უსათუოდ საქორა იყო ისევ ქართველები შორის ისეთი პირები, რომელნიც ამ მიზნისათვის გამოდიებოდნენ. არსებობდა სკოლებიც, მაგრამ ამ სკოლებში ქართულ ენაზე სახმარი წიგნები არ მოიპოვებოდა. ის სწორედ ამ მდგომარეობამ გამოწვია საკრებულო ინჩირა დაწესებულიებისა და დიფერებოდა და გადაითარგმნებოდა ქართულ ენაზე საქორა წიგნები ამ დროს 445 წ. ან 448 წ. მოვიდნენ სირიიდან თორმეტი მამა და მცხეთის პირდაპირ სადენის მთაზე დაგეს წმ. ჯვრის მონასტერი. ამავე დროს დაიწყო გარგის, იყალთოს, შიო მღვიმისა და მტკვრის მონასტრები. ამის შემდეგ განდა ქართული მონასტრები

სირიაში, პალესტინაში, სინას მთაზე, ათონის მთაზე და ანტიოქიაში; ახლად დაარსებული ქართული ეკლესია მიეწერა ანტიოქიის საპატრიარქოს, რის შემდეგ საქართველო სარწმუნოებრივ პოლიტიკისა და კულტურის მხრივ შეუერთდა სამხრეთის ეკლესიას, ისე რომ ამით უფესათუოდ მიმოსვლა უნდა ყოფილიყო.

მეთვთ საუკუნეში საქართველოს გარედ არსებული ქართული მონასტრებში შეუდგნენ საეკლესიო და სამღვთო წერილის თარგმანს ასირიულსა და ბერძნულ ენიდან. ამ დრომდე კი საქართველოში სარგებლობდნენ მესხურ საუკუნეში სტეფანესი და დავითის ნათარგმნ წიგნებით. შესაძლებელი ვახდა ქართულად შესწავლა სწავლა წერილისა და ქადაგებაც. ეკლესიები და მონასტრები მატულობდნენ, იზრდებოდა აგრეთვე წიგნების მოთხოვნილება. ამ საქმეს აწარმოებდნენ ბერები მონასტრებში. ასე თანდათანობით განვითარდა და შემუშავდა ქართული მწიგნობრობა და მე-III საუკუნეში უკვე ვხვდებით ისეთ ნაწარმოებს როგორც მავალითა: „ამირანდარჯანიანი“, „ვეფხისტყაოსანი“ და სხვა. მეორე დროს საქართველოს ყოველ მხრე მტრები ეხვია და მუდამ ცეცხლის განადგურების შიშში იყო, ამ მონასტრებში მინც შეინახა კულტურა. ამ მონასტრებში განვიხილავთ აგრეთვე მხატვრობაც. მონასტრებთან არსებულ სკოლებშიც სწავლავდნენ როგორც ბერძნულიდან ქართულად ისე ქართულიდან ბერძნულად.

მონასტრებში იწერებოდა აგრეთვე მატანები; ასრულებდა იმ დანიშნულებებს, რომელსაც მონასტრებშივე ასრულებდა ბიბლიოთეკები, მუხუშები და სხვა. როდესაც საქართველო ერთ კუთხეს მიეგოდა მტერი მაშინ იქაურ მონასტრების სიძველენი მეორე უშიშარ მონასტრში გადაქონდნენ. ეს სიძველენი არის: ხატები, სხვა და სხვა საეკლესიო ნივთები ისტორიულის წარწერებით, გეგრები, საღებ ნაწენებია აუარებელი ქონება ეკლესიებისა და ხელნაწერები. ყველა ეს ნაშთები სინათლეს ჰყვანს საქართველოს საეკლესიო და საერთო ისტორიას, სამეფოს ცხოვრებას, მის დამოკიდებლობას ბიზანტიასთან, რუსეთთან და სხვ.

მაგრამ ბოლოს, რამდენადაც უფრო ვრცელდება ახალი განათლება და ვითარდება ცხოვრება, იმდენად უფრო ეკარგება მონასტრებს მნიშვნელობა; მათ დაუთმებს თავისი აღვლილი საერთო სკოლები და კულტურული დაწესებულებები.

სოხუმიდან

12 თებერვალს ალოიზის თეატრში გაიმართა ქართული სამუსიკო საღამო. ბ. ძუჭუ ლოლუს ლობაობით, რომელსაც ნამდვილი ეროვნული ხალხური ხასიათი ჰქონდა. დამსწრენი აღტაცებული იყვნენ.

საღამო ოთხ განყოფილებანი იყო; ყოველი განყოფილება თავდებოდა ცეკვით და დიფერისმენტით. მესამე განყოფილებაში ფარდის ახლადის მონისა შორიდან ძველ მებრძოლთა გამამხმვებელი სიმღერა „მგზავრული“ სრულითა და დოლოთ. მეოთხე განყოფილებაში შედიოდა ჩვენებური ლაბის თევა; ეკლესიის ეზოში ისხდნენ სუფრის ვარსკვლავი განყოფილები ახალ-გაზღობა. იმდერეს: „მრავალმეორე“ „თამარ ქალი“ „მურჩანა“ და სხვა. ამ დროს შორიდან გამოჩნდნენ ჩოხოსნები „ხასანბეგურისა“ ძველი „აბადელის“ სიმღერით. ჩოხოსნები მიიწვიეს ქულა-ჯებიანებმა. მოუსხდნენ სუფრას და სხვა და სხვა სიმღერები შეისმისებ. განყოფილების ბოლოს იყო ორ სართულიანი აფერული მგერული ძამბალი მრეგენენ სიმღერებს; ეს ქოული ბატა მაქიმოტალენქა, ეს სიმღერა ძველი ხალხურია მეგონი თვით ბ. ლოლუსაგან არს. გადაკეთებული; ჯერ მღერის ტრო, ბოლო კი ერთად მღერობთ თავდებ. ეს სიმღერა იმითად აღენიშნე რომ ჯერ ამ სიმღერას ნაკლებ იცნობენ საქართველოს კუთხეები, თორქ სხვა სიმღერებიც სუსტობდა იყო შესრულებული.

ლექსი „განთილი“ გრ. ორბ. წაითხა ვ. კობრაძემ; იმერული სიყვრის წაითხა შ. ს. ანჯაფარიძემ, გურული სიყვრის, თორმეტი წლის ბავშვმა ი. კ.; აღსანიშნავია საუცხოო სიყვრის. მესამე მუშა გ. მარგინი (სვანი) ორი ხანჯალი და ხმლით

ისე ცეკვავდა, რომ დამსწრეთა გაცივრებას იწვევდა; ამით ცეკვის დროს ვაშს ძახლს საზღვარი არა ჰქონდა.

ერთი სიტყვით, საღამომ მშვენივრად ჩაიარა. განუზრუნვლად წოდებინა, ეროვნებისა, საზოგადოება დიდად ნათამაშვებია დარჩა. საღამოს შემდეგ, გაიმართა ნადიმი. დიდი ოვა-ციით შეხვდნენ ბ. ლოლუს, სიმღერისა და ტაშის ცემით ატარებდნენ მას. სუფრაზე გაიმართა საღვთო წიგნობისა და შესაფერი სიტყვები წამოსთქვეს თ. ჯ. შ.—ძემ და ნაფიცო ვედილი ბ. მა—ძემ აღნიშნა თუ რა დიდი მნიშვნელობა აქვს საზოგადოლო მუსიკას და კერძოთ ჩვენში. დილის ხუთ საათზე საზოგადოება დაიშალა.

როგორც გადმოიტყეს დიდი მადლობის დილისა ბ. ალექსანდრე ჯიანი, რომლის დახმარებით შეუძენია ხოროსთვის ახალი ტანთსაცმელები. უსურვოთ ბ. ლოლუს და მის ჯგუფს მეტი სიმხმევე და ენერჯია.

დასწრე.

მხსეთის წერილი სსსსს ახსანაგობა

ამ წლის თებერვლის 14-ს შესდგა მცხეთის ამხანაგობის წევრთა წილური კრება; დაესწრა ინსპექტორი ბ. ჩხეიძე. კრებამ განიხილა და დაამტკიცა წილური ანგარიში. ამხანაგობას ჰქონია ძირითადი თანხა 1,000 მან. მოკლე ვადიანი სესხი სახელმწიფო ბანკიდან გამოუტრიახა და თავის დროზევე უკან დაუბრუნებია 9,500 მან.; წევრებს და გარეშე პირებს შესანახად და სსარგებლოდ — მიუბოძლა 3,084 მან. ამ თანხის წარმოებაზე დახარჯულა: სესხისა და მიზარებული ფულის სარგებელი ამხანაგობას მიუცია 558 მან. 36 კაპ.; ვადზე წინ დაბრუნებულ ფულის სარგებელი უკან მიუცია მსესხებელთა.

დასწრე.

რუსეთ-გერმანიის დამოკიდებულება

(ს. პეტერბურგის დეპუტ. სააგენტოსაგან)

ბერლინი. „ნორდ-დეიტუ“-ალგემინი-ცაიტუნგ“-ში გადაბეჭდილია ჩვერენი ბირჟევი ველდომოსტების წერილი. ვაჭარი თავის მხრივ დასტურებს, რომ სრულით არ აქვს სურვილი კრიტიკა გაუკეთოს რუსეთის ჯარების დანახარებულ ქებსა და სახეობის თანხმება „როსისა“, რომ ორივე იმპერიის მთავრობას სურვილი არა აქვთ ვაჭარი დაუსვან რუსეთ-გერმანიის ამხანაგობის „რეგენდა“. „როსისა“ წერილის გამო „ლოკალ“-ან ცაიგეტი“ ამბობს, გერმანიის ამ წერილის აზრს გაიგებენ და მოწონებენ, გარდა სოციალ-დემოკრატიული ვაჭრებისა, რომელიც გერმანიის კრიტიკაზე არავითარი ვაჭრების არ ახდენს. გერმანიის მთელი პრესა მუდამ მხარს უჭერდა რუსეთთან შეკავშირებულ მშვიდობიან მუშაობას. „კრიტიკურ ცაიტუნგ“-საგანეთა ვალა შექმნის გამო, პეტროპოლს, რომ შეცდომა ჩაიდინა გერმანიის პუბლიცისტიკამ და ამბობს: „ჩვენ ძლიერ შეგაწუხებდა რუსეთ-გერმანიის დამოკიდებულებათა თანდათან გათულებობა“.

„ბერლინი“ „როსისა“ ვა-განსით ამტკიცებს, რომ გერმანიის პრესა მეგობრულად განყოფილი რუსეთისადმი, იგივე შეიძლება რუსეთისაგან რუსეთის პრესის შესახებ. სეთის მოქმედებაზე დამოკიდებული, კვლავ ვაჭრებს სხვა თუ არა ლეგენდა რუსეთ-გერმანიის მეგობრობისა. „დეიტუ ცაიტუნგი“ კითხულობს: როგორ შეუთანხმდეს „როსისა“ წერილი ბერლინის ველდომოსტის“ ბრძოლის კილოს; ვაჭრები გამოსთქვას სურვილს, მოისპოს ასეთი ოპორტობა, რომელიც შეშფოთებას იწვევს.

„პარიზი“. ბირჟევი ველდომოსტის წერილი და საზოგადოების საუბარი თანამოქალაქის სიტყვა-სიტყვით ანის მოყვანილი ფრანგულ პრესაში სფრანგეთის საზოგადოება დიდის კმაყოფილებით მსჯელობს იმათ შესახებ, მიანიშნა დამამტკიცებელად რუსეთის საიმპერიალიზმისა და მშვიდობიანობის მოყვარულისა. აგრეთვე ამ წერილების აუღლებელი კილო საუკეთესო საშუალებად მიანიშნა გერმანიის პრესაში დაწვებულ კამპანიის ასალაგმავად. რადიკალების ოფიციალურ ორგანო „რე-რადიკალი“ სწერს, საფრანგეთი განხრებულია რუსეთის ცეცხლებით, რომ თუმცა მს შვილობიანობა მსურს, მაგრამ ამავე დროს ომისათვისაც მზადაა. „ტან“-ით მითითა მამტიკიცებს, რუსეთისა და და საფრანგეთის მხრივ შეიარაღებული ჯარების გადილება გამოუწვევ

თვის 87 მან. 35 კაპ. წარმოადგინა 149 მან. 72 კაპ. ამხანაგობის ნადი მოგება დარჩენია 806 მან. 52 კაპ., რომელიც კრებამ ასე განაწილა: ძირითად თანხისთვის გადაიღო 322 მან. 60 კაპ., სათადარიგო თანხისთვის 161 მან. 30 კაპ., საგანგებოების (საკუთარ ბონის შესაძენად) 227 მან. 62 კაპ., უფასო წიგნთ-საცავ-სამკითხველთათვის 20 მან., მოსამსახურეთათვის 5 მან. და მონაწილეს საჩუქრად 70 მან., რადგანაც უფროსად მსახურებდა აქამომდე, როგორც ყველა წევრი გაგებობისა და საბჭოსი, წლებდნობდა და კრებამ დაუნიშნა გასამრჯელო სკიპის მწარმოებელს თვეში 10 მან., გამგებობის და საბჭოს წევრებს საავადლებული სამუშაო დღეებში თითოთ თათო მანეთი, თუ საქმეს აწარმოებენ. საავადლებული დღეებით ითვლება გამგებობისთვის კვირადღე, საბჭოსთვის თვეში ერთი დღე. აღსანიშნავია ამხანაგობის ცხოვრებაში შემდეგი შემთხვევები: საბჭოს წევრს ა. მ.—შვილს დეკემბერში მოუტრიახა ბანკში 1,500 მან. ვექსილის დასახსნელად; 1,200 მან. ქალაქის ფული ყოფილა და 300 მან. ხურდა ფული კასაში ხურდა ფული არ მიუღიათ, იძულებული ყოფილა ჩასულიყო ქვეით და ქალაქის ფულზე გამოეფრადებინა ეს 300 მან. ამ ოპორტობის გათავების შემდეგ შეუძინა მან, რომ ის 1,200 მან. ჯიბეში აღარა აქვს. ასე რომ სახელმწიფო ბანკის შერობაში დაეკარვა ამხანაგობის 1,200 მან. დამკარგავს თითონ გადაუხდია ეს ფული, რისთვისაც საზოგადო კრებამ სინაზული ვაჭრუხბა და მადლობა გადაუხადა.

